

4. Accidentele de muncă, comunicarea, înregistrarea, cercetare și evidența

4.1. Generalități

4.2. Comunicarea despre producerea accidentului de muncă

4.3. Cercetarea accidentelor

4.4. Finalizarea cercetării accidentelor

4.5. Înregistrarea și evidența accidentelor

4.6. Analiza traumatismului de producție

4.1. Generalități

Accidentele de muncă se clasifică în diferite categorii. O primă clasificare se referă la: a) accidente de muncă; b) accidente în afara muncii.

Prin accident de muncă se înțelege un eveniment care a produs vătămarea violentă a organismului salariatului (leziune, stres psihologic, electrocutare, arsură, degerare, asfixiere, intoxicație acută, leziuni corporale provocate de insecte și animale, de calamități naturale etc.), ca urmare a acțiunii unui factor de risc (însușire, stare, proces, fenomen, comportament) propriu unui element al sistemului de muncă (executant, sarcini de muncă, mijloace de producție, mediu de muncă) și care a condus la pierderea temporară sau permanentă a capacității de muncă ori la decesul salariatului, survenit:

a) în timpul îndeplinirii sarcinii de muncă sau obligațiilor de serviciu;

b) înainte de începerea sau după încetarea lucrului, când salariatul se deplasează de la intrarea în incinta întreprinderii, instituției, organizației până la locul de muncă și invers, își schimbă îmbrăcămintea personală, echipamentul individual de protecție și de lucru, și invers, preia sau predă locul de muncă și mijloacele de producție;

c) în timpul pauzelor stabilite, când salariatul se află pe teritoriul unității sau la locul său de muncă, precum și în timpul frecventării încăperilor sanitaroigienice sau auxiliare;

d) în timpul deplasării de la domiciliu la lucru, și invers, cu transportul oferit de unitate, în modul stabilit, precum și în timpul îmbarcării sau debarcării din acest mijloc de transport;

e) în timpul deplasării de la unitatea în care este încadrat salariatul, până la locul de muncă, organizat în afara teritoriului unității, sau până la o altă unitate, și invers, pentru îndeplinirea unei sarcini de muncă sau a obligațiilor de serviciu, în timpul util pentru aceasta și pe traseul stabilit al deplasării, indiferent de modul de deplasare sau mijlocul de transport utilizat;

f) în cadrul participării la acțiuni culturale, sportive sau la alte activități organizate de unitate în baza ordinului sau dispoziției emise de angajator;

g) în cadrul acțiunii întreprinse din proprie inițiativă pentru prevenirea sau înlăturarea unui pericol ori pentru salvarea altui salariat de la un pericol în circumstanțele specificate la literele a),b),c),d) și f) ale prezentului punct;

h) în timpul instruirii de producție sau practicii profesionale în bază de contract încheiat între angajator și instituția de învățământ, între angajator, elevi și studenți.

Prin accident în afara muncii se înțelege un eveniment care a provocat vătămarea violentă a organismului salariatului, chiar dacă s-a produs în timpul de muncă al acestuia, la locul de muncă sau pe teritoriul unității, cauza directă a căruia este determinată de fapte ce nu au legătură cu îndeplinirea sarcinii de muncă sau obligațiilor de serviciu (joacă, încăierare, automutilare intenționată, sinucidere, cazuri de boală latentă și moarte naturală, folosire a mijloacelor de producție în scopuri personale fără permisiunea angajatorului sau conducătorului, comitere a unui furt din avutul unității, angajatorului persoană fizică și altele de acest gen). Activitățile, actele sau faptele menționate în prezentul punct trebuie să fie confirmate prin documente corespunzătoare.

În dependență de consecințele produse, accidentele de muncă se clasifică în următoarele categorii:

a) accident care produce incapacitate temporară de muncă – eveniment ce a provocat pierderea parțială sau totală de către salariat a capacității de muncă pentru un interval de timp de cel puțin o zi, cu caracter reversibil după terminarea tratamentului medical, confirmată de instituția medicală în modul stabilit;

b) accident grav – eveniment care a provocat vătămarea gravă a organismului salariatului, confirmată de instituția medicală în modul stabilit;

c) accident mortal – eveniment care a cauzat, imediat sau după un anumit interval de timp de la producerea lui, decesul salariatului, confirmat de instituția de expertiză medico-legală în modul stabilit.

Deci accidentul de muncă poate provoca accidentatului incapacitate temporară de muncă, invaliditate sau deces, care pot surveni imediat după accident sau la un anumit interval de timp.

Incapacitatea temporară de muncă. Consecința cea mai puțin gravă a acestei provocări o constituie incapacitatea temporară a accidentatului de a desfășura activitatea ca rezultat a tulburării unei stări funcționale (de cel puțin o zi în săptămână). Aprecierea respective o face medical, atestată printr-un certificate ulterior aplicînd un tratament adecvat, incapacitatea obține caracter reversibil.

Invaliditatea constă într-o infirmitate permanentă, care conduce la pierderea totală sau parțială a capacității de muncă. Se consider invaliditate: pierderea unui simț, a unui organ (capacitatea de muncă rămînînd intactă), traumatismele craniene, toracice, abdominale sau lombare, fracturile coloanei vertebrale sau bazinului, fracturile deschise sau cele soldate cu deplasarea fragmentelor, arsurile de gradul II și III etc.

Aprecierea invalidității se face de către medical care acordă asistență de urgență și eliberează certificatul medical. Invaliditatea de regulă are caracter ireversibil, prin tratament și îngrijire medical se obține doar repararea vătămării produse organismului, nu și vindecarea tulburării funcționale.

În funcție de gradul de afectare a capacității de muncă există următoarele grade de invaliditate:

- gradul I, cînd persoana afectată și-a pierdut total capacitatea de muncă și nu are posibilitatea autoservirii (în caz de orbire, amputare a ambelor mâini sau picioare etc.);
- gradul II, cînd persoana afectată și-a pierdut complet capacitatea de muncă dar se poate autoservi;
- gradul III, cînd persoana afectată și-a pierdut parțial capacitatea de muncă, dar își poate continua activitatea la același loc de muncă, însă în condițiile unui program redus.

Decesul. În cazul decesului este afectată nu numai integritatea organismului și capacitatea de muncă, ci însăși viața. Un accident de muncă poate fi considerat mortal, chiar dacă decesul a survenit după un interval de timp, cu condiția să se confirme în baza unui act a expertizei medico-legală.

În dependență de numărul de victime, accidentele de muncă se clasifică în: a) accident individual, în urma căruia este afectat un singur salariat;

b) accident colectiv, în urma căruia sunt afectați, în același timp, în același loc și din aceeași cauză, minimum doi salariați.

4.2. Comunicarea despre producerea accidentului de muncă.

a) Fiecare accidentat sau martor ocular este obligat să anunțe imediat despre accidentul produs conducătorul său direct sau oricare conducător superior al acestuia și să acorde, după caz, primul ajutor. Un obstacol în cercetarea obiectivă a circumstanțelor și

cauzelor în care se produc accidentele de muncă, prin urmare, un obstacol în determinarea măsurilor de prevenire a unor evenimente similare, este comunicarea cu întârziere sau necomunicarea de către angajator Inspectoratului de Stat al Muncii despre producerea acestor evenimente. O dificultate aparte în procesul de cercetare o constituie accidentele produse cu persoanele aflate într-o relație de muncă nedeclarată.

b) Conducătorul, fiind anunțat despre accident:

- va organiza acordarea ajutorului medical accidentatului și, dacă va fi necesar, îl va transporta la o instituție medicală de la care va solicita certificatul medical cu privire la caracterul vătămării violente a organismului acestuia;

- va evacua, după caz, personalul de la locul accidentului;

- va informa angajatorul despre accidentul produs;

- va menține neschimbată situația reală, în care s-a produs accidentul, până la primirea acordului persoanelor care efectuează cercetarea, cu excepția cazurilor în care menținerea acestei situații ar provoca alte accidente ori ar periclita viața sau sănătatea altor persoane. În cazul în care se impune modificarea situației reale în care s-a produs accidental, în prealabil se vor face imagini și scheme a locului unde s-a produs accidental, se vor aduna probe, material ce pot furniza informații despre accidental produs pentru a fi transmise comisiei de cercetare.

În cazul în care se impune modificarea situației reale, în care s-a produs accidentul, în prealabil, se vor face fotografiile și scheme ale locului unde s-a produs accidentul, se vor aduna probe, materiale ce pot furniza informații despre accidentul produs, pentru a fi predate persoanelor care efectuează cercetarea.

c) Angajatorul va comunica imediat despre producerea accidentelor la locul de muncă (prin telefon sau prin orice alte mijloace de comunicare) Inspectoratului de Stat al Muncii, Casei Naționale de Asigurări Sociale și, după caz, forului superior, organului sindical de ramură sau interramural, organelor pentru supraveghere tehnică sau energetică, Centrului de Medicină Preventivă teritorial (în cazurile de intoxicație acută). În cazul producerii accidentelor grave și mortale, va comunica suplimentar comisariatului de poliție din raza raionului sau sectorului în care s-a produs accidentul de muncă. În cazul în care printre accidentați se vor afla salariați ai altor unități din țară sau din străinătate, angajatorul la care s-a produs accidentul va comunica imediat despre aceasta administrației unității respective și reprezentanței diplomatice a țării, cetățenia căreia o avea accidentatul (în cazul accidentului mortal al salariatului unei unități din străinătate, detașat în interes de serviciu la o unitate din Republica Moldova). Instituția medicală care acordă asistență accidentatului este obligată să anunțe Inspectoratul de Stat al Muncii sau inspecția teritorială de muncă, în raza căruia se află, datele cunoscute ce țin de identitatea accidentatului și a unității în care s-a produs accidentul.

Comunicarea despre producerea accidentelor va cuprinde următoarele date:

- denumirea, adresa unității sau a angajatorului persoanei fizice;

- numele, prenumele, starea familială, vârsta și profesia accidentatului/accidentaților;

- data și ora producerii accidentului;

- locul și circumstanțele care se cunosc în legătură cu accidentul produs;

- caracterul vătămării violente a organismului accidentatului;

- numele și funcția persoanei care a transmis comunicarea, numărul telefonului de legătură.

Comunicarea accidentelor de muncă, este obligatorie, în caz contrar, cei vinovați de necomunicarea accidentelor de muncă sunt pasibili de a fi sancționați.

4.3. Cercetarea accidentelor

Scopul cercetării accidentelor de muncă constă în clasificarea lor, determinarea circumstanțelor, cauzelor și încălcărilor actelor normative și altor reglementări ce au condus la accidentarea salariaților, stabilirea persoanelor care au încălcat prevederile actelor normative și a măsurilor corespunzătoare pentru prevenirea unor asemenea evenimente. Accidentele grave și mortale produse la locul de muncă sunt cercetate de Inspectoratul de Stat al Muncii, cele cu incapacitate temporară de muncă – de comisia angajatorului, iar în unele cazuri – de Inspectoratul de Stat al Muncii (în cazul în care angajatorul nu dispune de posibilitatea de a constitui o comisie de cercetare a evenimentului). La cercetarea accidentelor au dreptul să participe, după caz, reprezentanții împuterniciți ai forului superior, ai autorităților administrației publice locale (specialiști pentru protecția muncii), Casei Naționale de Asigurări Sociale și ai organului sindical, Centrului de Medicină Preventivă teritorial, precum și să asiste persoanele care reprezintă, în modul stabilit, interesele accidentaților sau ale familiilor acestora. La cercetarea accidentelor care s-au produs la obiectele supuse controlului organelor pentru supraveghere tehnică sau energetică, au dreptul să participe și reprezentanții împuterniciți ai acestor organe. Persoanele desemnate să cerceteze accidentele au dreptul:

- a) să pună întrebări și să ia declarații de la orice persoană cu funcții de răspundere, salariat, persoană ce deține informații referitoare la accident;
- b) să examineze orice documente ale angajatorului necesare pentru identificarea circumstanțelor și cauzelor producerii accidentelor;
- c) să dispună, după caz, efectuarea expertizei tehnice a mijloacelor de producție.

Fiecare participant la cercetarea unui accident, pe parcursul desfășurării acesteia, în prezența inspectorului de muncă, are dreptul să pună întrebări persoanelor cu funcții de răspundere, salariaților, persoanelor ce dețin informații referitoare la accident, să înainteze propuneri și, după caz, să-și expună în scris opinia privind circumstanțele, cauzele producerii accidentului și despre persoanele care au încălcat actele normative și alte reglementări, ce au condus la producerea accidentului. Opinia va fi înaintată persoanelor care cercetează evenimentul spre a fi inclusă în dosarul de cercetare. Cercetarea accidentelor în afara muncii se va efectua în modul stabilit de Regulamentul privind cercetarea accidentelor de muncă (1). Comisia unității, iar, după caz, inspectorul de muncă, va finaliza cercetarea, cu completarea procesului-verbal de cercetare a accidentului în afara muncii. Procesul-verbal întocmit de comisia unității va fi aprobat de conducătorul unității respective, cu aplicarea ștampilei unității. Inspectorul de muncă va întocmi procesul-verbal pe blancheta cu antet a inspecției teritoriale de muncă. Legislația în vigoare prevede reglementări speciale de cercetare a accidentelor de muncă în dependență de categoria acestora.

Cercetarea accidentelor cu incapacitate temporară de muncă. Pentru cercetarea unui accident cu incapacitate temporară de muncă, în termen de cel mult 24 de ore din momentul primirii comunicării despre acest eveniment, angajatorul va desemna prin dispoziție scrisă comisia de cercetare. Comisia va fi formată din cel puțin trei persoane, în componența căreia vor intra conducătorul serviciului (specialist) pentru protecția muncii și câte un reprezentant al angajatorului și al sindicatului (salariaților). Persoanele desemnate în comisia de cercetare trebuie să dispună de pregătire tehnică respectivă și să nu facă parte dintre persoanele care aveau obligația de a organiza, controla sau conduce procesul de muncă la locul unde s-a produs accidentul. În unele cazuri, astfel de accidente vor fi cercetate de Inspectoratul de Stat al Muncii, în modul stabilit de Regulamentul de cercetare. Accidentul suportat de salariatul unei unități în timpul îndeplinirii sarcinii de muncă sau obligațiilor de serviciu la o altă unitate va fi cercetat de către comisia unității la care s-a produs accidentul, cu participarea reprezentantului unității al cărei salariat este accidentatul. Un exemplar al dosarului de cercetare va fi expediat unității al cărei salariat este accidentatul.

Accidentul suportat de salariatul unității care efectuează lucrări pe un sector repartizat acesteia de o altă unitate va fi cercetat de unitatea ce efectuează lucrările respective. Accidentele suportate de elevi și studenți în timpul când prestează munca sau își desfășoară practica profesională în unități vor fi cercetate de comisia unității, cu participarea reprezentantului instituției de învățământ. De la data emiterii dispoziției respective, comisia unității va cerceta circumstanțele și cauzele producerii accidentului, va întocmi și va semna, în termen de cel mult 5 zile lucrătoare, procesul-verbal de cercetare, care ulterior va fi aprobat și semnat de către angajator în termen de 24 de ore. Accidentele cercetate de Inspectoratul de Stat al Muncii se vor finaliza cu întocmirea unui proces-verbal de cercetare pe blancheta cu antet a inspecției teritoriale de muncă respectiv.

Cercetarea accidentelor grave și mortale. Accidentele grave și mortale vor fi cercetate de către Inspectoratul de Stat al Muncii, care va desemna inspectorii de muncă ce vor efectua cercetarea accidentelor, fără a se preta influențelor de orice fel.

La cererea Inspectoratului de Stat al Muncii sau unității, instituția medicală care acordă asistență accidentatului va elibera, în termen de 24 de ore, certificatul medical cu privire la caracterul vătămării violente a organismului acestuia, iar instituția de expertiză medico-legală, în termen de 5 zile după finalizarea expertizei, va elibera Inspectoratului de Stat al Muncii, în mod gratuit, concluzia din raportul de expertiză medico-legală asupra cauzelor decesului accidentatului. Evenimentul produs în timpul îndeplinirii obligațiilor de serviciu cu transport auto, aerian, fluvial, naval sau feroviar va fi cercetat în conformitate cu prevederile prezentului Regulament, folosind, după caz, materialele de cercetare întocmite de organele de supraveghere a traficului.

Organele de supraveghere a traficului, în temeiul unui demers, vor elibera angajatorului sau inspectorului de muncă, în termen de 5 zile de la momentul finalizării cercetării, concluzia asupra cauzelor producerii accidentului și persoanelor care au încălcat prevederile actelor normative.

De la data emiterii dispoziției de cercetare a accidentului, inspectorul de muncă va întocmi și va semna, în termen de cel mult 30 de zile (cu excepția cazurilor care necesită expertize tehnice, situațiilor în care Inspectoratul de Stat al Muncii poate prelungi termenul până la obținerea documentelor necesare și rezultatelor expertizelor), procesul-verbal de cercetare pe blancheta cu antet a inspecției teritoriale de muncă respectiv. În cazul participării și a altor reprezentanți procesul-verbal va fi semnat și de aceștia.

4.4. Finalizarea cercetării accidentelor

Cercetarea accidentelor se va finaliza cu întocmirea dosarului de cercetare care va cuprinde:

- a) procesul-verbal de cercetare a accidentului de muncă (în cazul accidentelor colective, procesul-verbal se va întocmi pentru fiecare accidentat);
- b) procesul-verbal de cercetare a accidentului în afara muncii;
- c) opiniile participanților la cercetarea accidentului (după caz);
- d) declarațiile accidentaților (dacă va fi posibil);
- e) declarațiile persoanelor care au obligația să asigure măsurile de protecție a muncii la locul de muncă unde s-a produs accidentul;
- f) declarațiile martorilor oculari;
- g) fotografiile și scheme ale locului unde s-a produs accidentul;
- h) alte acte și documente necesare pentru clarificarea circumstanțelor și cauzelor ce au condus la producerea accidentului;
- i) încheierea expertizei tehnice (dacă este necesară);
- j) certificatul medical cu privire la caracterul vătămării violente a organismului accidentatului;

k) concluzia din raportul de expertiză medico-legală asupra cauzelor decesului accidentatului (în cazul accidentelor mortale). Toate materialele din dosar vor fi paginate și șnuruite. Inspectorul de muncă va expedia, în termen de cel mult 3 zile de la data semnării procesului-verbal de cercetare, câte un exemplar al dosarului de cercetare al accidentului: Inspectoratului de Stat al Muncii, organului de poliție, inspecției teritoriale de muncă, unității respective, după caz, organelor și instituțiilor reprezentanții cărora au participat la cercetare.

Originalul dosarului de cercetare a accidentului se expediază unității, iar, după caz, autorității administrației publice locale care înregistrează și ține evidența accidentelor produse la angajatori sau persoane fizice. Dacă Inspectoratul de Stat al Muncii va constata că la cercetarea accidentului au fost comise erori sau au apărut noi circumstanțe ale producerii accidentului, inspectorul general de stat al muncii este în drept să dispună o cercetare nouă sau suplimentară a accidentului în cauză.

4.5. Înregistrarea și evidența accidentelor

Accidentele se înregistrează și se țin în evidență de către unități, ai căror salariați sunt sau au fost accidentații, iar cele produse la angajator-persoană fizică se înregistrează și se țin în evidență de către autoritatea administrației publice locale (primărie) pe teritoriul căreia este înregistrat contractul individual de muncă. Accidentele suferite de elevi și studenți în timpul prestării muncii sau în cadrul practicii profesionale la unități se înregistrează de unitate. Accidentele de muncă se înregistrează și se țin în evidență separat de accidentele în afara muncii. Dosarele de cercetare a accidentelor se țin în evidență și se păstrează la unitate (primărie) timp de 50 de ani, iar la organele interesate – în funcție de necesitate. În cazul lichidării unității (primăriei) sau neasigurării integrității documentelor, dosarele de cercetare a accidentelor se vor transmite spre păstrare arhivei de stat. Unitățile (primăriile) vor raporta anual organelor de statistică, în modul stabilit, despre situația statistică a accidentelor de muncă înregistrate în perioada de referință.

La cererea accidentatului sau a persoanei care reprezintă interesele familiei acestuia și a organelor interesate, angajatorul sau Inspectoratul de Stat al Muncii îi va expedia, în termen de cel mult 3 zile din data adresării, copia autenticată a procesului-verbal de cercetare a accidentului de muncă sau copia procesului-verbal de cercetare a accidentului în afara muncii. În cazul în care unitatea refuză întocmirea procesului-verbal de cercetare a accidentului de muncă sau procesului-verbal de cercetare a accidentului în afara muncii, precum și în cazul în care accidentatul sau persoana care îi reprezintă interesele nu este de acord cu conținutul procesului-verbal, litigiul va fi soluționat în conformitate cu legislația referitoare la soluționarea litigiilor individuale de muncă. Responsabilitatea pentru comunicarea, cercetarea, raportarea, evidența corectă și oportună a accidentelor produse în muncă, pentru întocmirea proceselor verbale și pentru realizarea măsurilor de lichidare a cauzelor accidentelor de muncă o poartă conducătorul unității. Controlul asupra comunicării, cercetării, raportării și evidenței accidentelor produse în muncă, precum și asupra realizării măsurilor de lichidare a cauzelor accidentelor de muncă îl exercită inspecțiile teritoriale de muncă. Cheltuielile aferente cercetării accidentelor, efectuării expertizelor, perfectării și expedierii dosarelor cercetării le suportă angajatorul al cărui salariat este sau a fost accidentatul. Persoanele culpabile de împiedicarea sau tergiversarea cercetării accidentelor poartă răspundere în conformitate cu legislația în vigoare.

4.6. Analiza traumatismului de producție

Analiza nivelului de traumatizare în producție la nivel de agent economic se efectuează utilizând diverse metode complectându-se una pe alta. Cele mai răspândite metode sunt metoda statistică și monografică.

Metoda statistică se bazează pe analiza materialului statistic, acumulat pe o anumită perioadă la întreprindere sau pe grupuri de întreprindere cu același gen de activitate. Această metodă înscrie alte două submetode: *în grup și topografică*.

Prin metoda în grup traumele se grupează după unele semne asemănătoare/omogene, ca: timpul traumării, vârsta, calificarea și profesia accidentaților; genurile de lucrări; cauzele accidentărilor și alți factori. Acest aspect permite a identifica cele mai nefavorabile momente în organizarea lucrărilor, starea condițiilor de muncă sau starea utilajelor

Prin metoda topografică toate accidentele de muncă sistematic se fixează cu semne convenționale pe planul utilajului în hală sau sector. Acumularea unui număr anumit de semne/marcări a unui utilaj sau loc de muncă se caracterizează prin pericol sporit de traumare și vaforizează de a adopta soluții de protecție imediate.

Dar metoda statistică ca atare nu studiază condițiile de producere a accidentelor de muncă și deaceea nu se cunosc multe întrebări/aspecte necesare pentru a elabora măsuri profilactice.

Metoda monografică constă în studierea aprofundată a volumului de cercetare în complex cu situația de producere.

Prin această metodă se studiază procesele tehnologice și de muncă, utilajele, dispozitivele și instrumentele utilizate, mijloacele colective și individuale de protecție. Accent se pune pe studierea regimului de muncă și de odihnă a lucrătorilor, graficul de lucru a secției, halei, întreprinderii în ansamblu. Prin acest studiu aprofundat se identifică unii factori periculoși ascunși, care pot provoca accidente de muncă. O analiză asemănătoare se face la o producere analogică. Acesată metodă se aplică nu numai pentru analiza accidenetelor de muncă deja provocate, dar și pentru identificarea pericolelor potențiale pe sectoarele cercetate. Această metodă se utilizează și pentru elaborarea măsurilor în domeniul SSM pentru producerile nou proiectate și puse în funcțiune.

Actualmente se utilizează și alte metode de analiză a traumatismului de producție ca: *metoda economică, ergonomică, psihologică*. Aplicarea acestor metode nu permite a identifica cauzele traumatismului și deaceea aceste metode sunt metode complimentare.

Indicatorul de bază a stării SSM la întreprindere este nivelul de traumatism și îmbolnăviri profesionale. Numărul absolut a accidentelor de muncă luate la evidență nu asigură posibilitatea de a naliza despre nivelul și dinamica traumatismului, pentru că numărul de angajați la întreprinderi este diferit. Deaceea în practică se operează pe indicatorii relativi:coeficientul de frecvență, coeficientul de gravitate a traumatismului și coeficientul de pierdere a capacității de muncă.

Coeficientul de frecvență a traumatismului reprezintă numărul de accidente de muncă produse într-o perioadă de timp calculată raportat la 1000 de lucrători:

$$K_f = H * 1000 / P,$$

în care: H – numărul de accidente de muncă ce au condus la pierderea capacității de muncă; P – numărul mediu de lucrători în perioada de calcul.

Coieficienul de frecvență este caracterizat de gravitatea traumatismului. Este posibil astfel de situație, ca la o întreprindere mai multe cazuri de accidentări să fie ușoare, iar la alta - toate accidentele grave. Deaceea este întrodus *coieficienul de gravitate a traumatismului*, care indică numărul mediu de zile lucrătoare pierdute de fiecare accidentat în perioada de calcul (semestru, jumătate de an, un an):

$$K_{gr.} = D / H,$$

în care: D – numărul sumar de zile lucrătoare pierdute în rezultatul accidentelor de muncă în perioada de calcul cercetată.

Coieficienul pierderii capacității de muncă ia în considerare numărul zilelor lucrătoare pierdute în rezultatul accidentelor de muncă raportate la 1000 de lucrători:

$$K_m = D * 1000 / P \text{ sau } K_m = K_f K_{gr.}$$

Pentru evaluarea indicatorilor economici ai traumatismului și a îmbolnăvirilor profesionale se utilizează **coeficientul de traumatism economic**, care determină cheltuielile la un caz de accidentare cât și la 1000 de lucrători:

$$K_e = M/H \text{ sau } K_{e1000} = M \cdot 1000/P,$$

în care: M – cheltuieli materiale suportate de angajator în rezultatul accidentării în perioada de timp de calcul. În afară de indicii menționați, se utilizează coeficientul frecvenței cazurilor letale, care se caracterizează de numărul cazurilor cu efect letal în perioada de calcul raportate la 1000 de lucrători:

$$K_f^d = H_d \cdot 1000/P,$$

în care: H_d – numărul de cazuri cu efecte letale.